

Ingeniør Sommermeyer redder et døvtumt Barn.

—●—
Trænger Forholdene paa Døvtummeinstitutet til en Undersøgelse?
—

Da Ingeniør Hans Sommermeyer, boende Strandboulevard 27, i Torsdag Eftermiddag gik en Tur sammen med sin Hustru, hørte Ægteparret, da det var naaet ud til Molen, et skarpt, hjerteskrærende Skrig.

Da dette gentog sig, betænkte den resolute Ingeniør sig ikke, men smed sin kostbare Pels og sprang selv ud i Vandet.

Skriget hidrørte fra en tolv-aars Dreng, og det lykkedes Sommermeyer i sidste Øjeblik at faa ham reddet, inden Vandet for stedse havde lukket sig om ham.

Nogen nærmere Forklaring, hvor han hørte hjemme, eller hvorfor han havde smidt sig i Vandet, var det ikke muligt at faa, men Sommermeyer mente, at han af Skræk havde mistet Målet.

Ingeniøren var stærkt medtaget af det kolde Bad, men pakkede Drengen ind i sin Pels, og skønt det var en tung Byrde, lykkedes det ham velbeholdent at faa ham bragt til Nordre Frihavns-gades Politistation.

Men heller ikke Politiet lykkedes det trods megen Umage at faa ud af Barnet, hvor det hørte hjemme, indtil man kom til den rigtige Slutning, at det sikkert var et døvtumt Barn.

Der blev nu straks telefoneret til Døvtummeinstitutet med Forespørgsel, om der ikke savnedes en af Eleverne. Svaret gik kort efter ud paa, at der ganske rigtigt savnedes en tolv-aars Dreng, og snart var Barnet atter anbragt sikkert.

Under et optaget Forhør er det blevet oplyst, at Drengen paa Grund af en mindre Forseelse var blevet idømt en temmelig haard Straf og af Fortvivlelse herover var løbet bort og vilde tage Livet af sig.

En Revision af Straffereglementet kunde maaske være paa sin Plads. Statsinstitutterne, som er beregnet paa Samfundets abnorme og ulykkelige Skabninger, burde i disciplinær Henseende ikke nævnes i samme Aandedræt som de Opdragelsesanstalter, der for kort Tid siden var paa alles Læber.

Men Ingeniør Hans Sommermeyer har sikkert gjort sig fortjent til Redningsmedaillen.

Reporter.